

derfor er man på et tidspunkt nødt til at sige: Nu er tiden altså kommet til at sætte en grænse. Den følte vi nu var kommet efter mere end 12 år, hvor han har trukket verdenssamfundet rundt ved næsen.

Lad mig så bare sige til hr. Villy Søvndal, at der jo ikke er noget at sige til, at irakerne er forsigtige med at udtrykke deres sympati alt for tidligt, for man kan også henvise til fortiden og sige, at den irakiske befolkning er blevet svigtet og så har følt Saddam Husseins hævn bagefter. Derfor kan jeg godt forstå, at den irakiske befolkning er klog af skade og venter med at række hænderne i vejret og juble af begejstring, indtil de er helt sikre på, at den internationale koalition har vundet og Saddam Hussein er afvæbnet og væk.

Villy Søvndal (SF):

Det, der kendetegner meget vise analyser, er, at de kommer, inden tingene sker, om jeg så må sige. Jeg må sige, at det undrer mig, at statsministeren ikke sagde de her kloge ord, inden krigen blev sat i værk, om, at nu skulle man jo ikke regne med, at irakerne ville opleve dem, der kom, som befriere, man skulle tværtimod være lidt forsigtig med dem.

Det er en fantastisk evne til at fortrænge. Argumentationen var den stik modsatte for 14 dage siden, nemlig at folk ville blive modtaget som befriere. Nu er der så kommet en ny tese, nemlig at det gør de ikke, fordi irakerne stadig væk er bange. Hvad så, hvis de heller ikke gør det efter det?

Hvis nu summen af deres erfaringer fra tidligere at have været besat af englænderne som kolonimagt, at være blevet svigtet efter den første Golfkrig i Basra og i de kurdiske områder, hvis kombinationen af de ting er, at de siger, vi ønsker ikke at have jer her, som kalder jer befriere, drag væk, og hvis man endvidere får en hel arabisk verdens modstand imod sig, vil statsministeren så vise det sjældne træk at erkende, at her tog han gruelig fejl?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Alt, hvad hr. Villy Søvndal siger og gør i denne her sag, har én konklusion, nemlig at man intet som helst må, kan og skal foretage sig for at fjerne Saddam Hussein og hans tyranniske regime. Alt, hvad hr. Villy Søvndal gør, har det ene sigte at konkludere: Vi må intet gøre.

Nu taler hr. Villy Søvndal meget om, at man også skal erkende, hvis man tager fejl. Nu er det

jo i reglen noget, man først kan konstatere efterfølgende, men det er da en god egenskab at ville og kunne gøre det, hvis man kan se af historiens forløb, at man har foretaget nogle fejlvurderinger.

Jeg kunne ønske, at hr. Villy Søvndal var i stand til det samme. Systemkritikere i Irak kan meget vel føle sig svigtet, fordi der er nogle venstrefløjsfolk uden for Irak, som mener, at man endelig ingenting må gøre, fordi det er for farligt at røre ved Saddam Hussein. Disse systemkritikere i Irak føler sig svigtet af hr. Villy Søvndal og andre. Det er der jo en historisk parallel til. Det er nøjagtig som under den kolde krig, hvor venstrefløjen i Vesteuropa svigtede systemkritikerne i de østeuropæiske kommunistdiktaturer, for også dengang var venstrefløjens argument, at man intet måtte gøre, fordi det var for farligt.

Venstrefløjen i Danmark tvang den daværende borgerlige regering til fodnoter i NATO. Man måtte endelig intet foretage sig over for sovjet-systemet og Warszawapagten og undertrykkerne. Og da blev systemkritikerne i Østeuropa svigtet.

Jeg vil da håbe, at hr. Villy Søvndal i historiens lys vil se, at der tog man fejl, akkurat som det vil være en fejl at svigte systemkritikerne i Irak ved intet som helst at foretage sig nu, fordi man synes, det er for farligt.

Men det er typisk for venstrefløjens holdning.

Kl. 15.00

Villy Søvndal (SF):

Det er ganske enkelt noget ufatteligt vrøvl. Det er noget ufatteligt, uforklarligt vrøvl, statsministeren står og siger lige nu, som intet har med virkeligheden at gøre, og hvis statsministeren ikke er opmærksom på det, er det statsministeren, der har et problem.

Hvem var det, der havde de tætte forhold til oppositionsfolkene i den gamle Østblok? Hvem var det, der leverede et helt nyt trykkeri til Solidarnosc i Polen? Var det Venstre og den liberale presse, selv om de havde langt flere penge? Næh, det var SF. Hvem havde de tætte forhold til Listy-folkene i Tjekkoslovakiet, som var datidens oppositionsfolk? Var det Venstre? Næh, det var SF.

Hvem havde de tætte forhold til ANC-grupperne i det sydlige Afrika? Og hvem var det, der sagde, at dem skulle vi da ikke behandle? Som nogle af de borgerlige rundt om statsministeren sagde, så behandlede de der de sorte bedre end andre steder i Afrika. Det var de borgerlige.